

Agustí Busom

A P U N T A I R E S

QUARTERES

QUARTERES_21

Tushita edicions

APUNTAIRES

Agustí Busom

Pròleg d'Empar Moliner

Apuntaires

Agustí Busom

Primera edició: març de 2025

© del text: Agustí Busom

© de les fotografies i les il·lustracions: Anna Galí i Agustí Busom

© del pròleg: Empar Moliner

© 2025 Tushita edicions

www.tushitaedicions.com

info@tushitaedicions.com

Disseny i maquetació: Sir Gawain & Co.

Col·lecció dirigida per Pau Gener Galin i Enric Soler Raspall

Tots els drets reservats. No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el seu tractament informàtic, ni la seva transmissió a través de qualsevol mitjà, bé sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament o d'altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Imprès a: Ulzama Digital

ISBN: 978-84-129774-0-0

Dipòsit legal: B 2925-2025

Thema /Ibic: DCF

Paraula d'Empar

Vaig conèixer l'Agustí ja fa molts anys, perquè era amic de l'Àlex Torió, a qui vaig conèixer per la música. M'agrada conèixer les persones que fan coses que m'agraden. Amb tots dos, doncs, que fan música que m'agrada molt, he compartit concerts i també festes amb guitarra, piano i vi. Ser compositor de cançons, és clar, és ser poeta o—si no ho volem tan solemne—és ser escriptor, com ho és ser guionista. Per això, aquest llibre de poemes és una continuació lògica del fet d'escriure cançons. O qui sap si n'és la preqüela. Qui ho sap?

Potser els llibres de poemes no son mai d'un sol autor. En aquestes pàgines, que veig una continuació “ambiental” dels últims discos de l'Agus com a “Arbre”, hi ha l'Anna. No diré “l'ombra d'Anna”, perquè l'ombra d'Anna pertany a Palau i Fabre i al Toti Soler, que la va saber entendre tant. I perquè en aquest cas no hi ha una ombra. L'Anna, que surt als poemes desaparant la càmera, el que fa és recollir llum. L'Agustí ho sap i ho reconeix escrivint. Sempre ho diem, amb la Ginebra (la filla de l'Àlex i meva): “Aquests dos s'han trobat”. Ens admirem sempre de veure'ls feliços. Per això, aquesta idea de la vida quotidiana, amb gats, amb sabates que es treuen després del “llarg viatge del dia cap a la nit”, em plau i sempre la busco en els poemes. L'idea d'espia un no-res que ho és tot, l'idea de la felicitat petita. Als poemes hi ha també els amics, les cançons, els jocs amb les paraules, la gran preocupació (camuflada). És despullar-se sense cap por i és convidar a arrecerar-se. És, sobretot, un llibre d'amor. Com us plaurà.

Sant Cristòfol, porquera i llar de foc, desembre del 2024.
Empar Moliner.

Collons quina fiblada
John Lennon davant de l'edifici Dakota
dia 8, desembre del 1980

Trac U

...this is the beginning of everything...

Comencem pel final.

Tots morim.

El son etern.

El darrer badall.

El son de l'oblit.

L'estratègia és començar el joc amb un cop d'efecte ben potent. Un fort cop puny sobre la taula que esberli el tauler i escampi les fitxes. Després i, durant el metratge, aquesta energia es va radiant, explicant i engrandint de manera més subtil fins que, cap a la fi, els diferents planetes creats impacten els uns amb els altres en entrar i coincidir en les seves òrbites.

I aquí ja tenim un nou principi.

El principi de tot plegat.

El principi de totes les coses.

De tot, plegat.

Sona el darrer tall del CD Dins el desordre de Sohn, 2005.

Enmig del tot
sempre hi cap una escletxa.
Una mirada prou fina i aguda
per captar la llum adequada.

Enmig de tanta claror,
la fosca defineix les parts,
els marges, els éssers i les contradetes.

John Bonham pinta els plats de la seva bateria amb línies
concèntriques circulars bicolors. Formen un trapezi roig,
verd i blau.

Bill Murray és requerit per representar el seu espectacle a una nova ciutat. Estableix les seves tarifes i els requisits tècnics. Arriba a un acord verbal amb qui el contracta.

El dia de l'actuació en Bill arriba hores abans per tal de preparar la seva obra en condicions òptimes. L'acompanyen a l'espai on es durà a terme la representació. És una piscina olímpica mig buida dins d'un edifici modernista.

Una estona abans de sortir a escena l'artista es prepara i maquilla per a la funció. Duu a terme els seus exercicis d'escalfament. Medita una estona estirat en un sofà de cuir de color de vi de tres places.

Surt a l'escenari per la banda dreta i baixa les escales de la piscina submergint-se a l'aigua. No en torna a sorgir fins que no ha travessat tota la piscina per emergir prop de les escales de l'altre costat. Un cop a fora, tot moll, es gira vers l'aigua i hi dibuixa un cercle de foc a sobre. Llavors crida tot assenyalant l'audiència.

Salteu. Beveu.

Se'n torna cap als vestuaris.

S'eixuga. Es canvia de roba i marxa cap a l'hotel.

18° i 99 % d'humiditat relativa

Anna Galí dispara una foto als maniquins de l'aparador
de Marina Rinaldi a la Rue Royale.
Sona Macbeth de John Cale.
Paris 1919

Sofà i llibre

Posar les claus al pany de la porta de casa.
Deixar anar un petit esbufec.
Per fi la intimitat anhelada.
El canvi de ritme estimat.
Canviar-se la roba amb olor de ciutat,
ciment, gent i transport.
Encetar una còmplice ampolla de vi
i compartir-la en la tranquil·litat de casa.
Amanyagar i jugar amb els felins.
Jeure al sofà amb el llibre que estàs llegint.
Glops de vi i, uns quants paràgrafs després,
la son et supera.

rittardando

Capvespre

Heu vingut a acompanyar-nos.
No heu vingut a treure pit.
Heu vingut a il·luminar-nos
quan encara som tots al llit.
Heu vingut a despertar-nos.
A assenyalar-nos el camí.
Heu vingut a acaronar-nos.
A jeure a l'ombra de sota un pi.
Heu vingut a embolcallar-vos
des d'aquest punt fins a l'infinit.
Heu vingut a estimar-nos sota la brutal,
absurda i crua, nuesa del destí.
Heu vingut a escoltar i cuidar-nos,
i a jugar amb les ones sota un tel de lli
com el sol cacau, lent en un vespre d'estiu.

Interior. Dia

Paul Newman no pot parlar de Gamma Five.
Un gat es llepa, l'altre juga sol empaitant una petita bola de
colors. A dins d'ella, el cascavell fa dringar el món.

Empar Moliner, Ovidi Montllor i els germans Roca
xarrupen un Borgonya del 86. Comparteixen dos grans bols
de crispetes al cinema. Un, de dolces i l'altre, de salades.

Els pectorals de Kirk Douglas omplen tota la pantalla.

Tintinejar d' Hergé.
Tenir tinta, tint i un tití.
Tot fent tentines, tentinejar.
Tir a la tina.
Tintinabulació.
Tintorell.
Tintillaina burda.

Sona Tintinnabulation of the mourners d'Àlex Torío

Monte Cazzaza és ludòpata.
Es dedica a arreglar màquines escurabutxaques.
És el millor en la seva feina.

Passar endavant

Veig el meu avenir com el dels altres
abans que s'esdevingui i vingui
bru amb la cara nua i el cor calent.

El veig fred, però en mi s'aferra com un ferro roent.
És l'únic lloc que troba on posar la seva mà i ombra,
deixalla i escombra.

Me l'enduc a casa i arrossego la seva por.
Aquella que no vol traspasar la mirada de la consciència,
amb la inconscient fiblada del desordre madur.
Desordre anhelat en joventut i ara mera realitat,
diabòlic pels forans.

Vosaltres, que esquiveu les llances que rebem,
perquè no esteu connectats als fils innocus del caos.
Aquest espai és nostre i l'envaiü.
Sé queestic aquí per rebre les mancances
i transformar-les en paraules i ostones, i perles.

I un cop me les he empassades,
menjar-ne un bon plat per vosaltres.
Si mai el paü, jo us l'hauré explicat.
I encara em direu que m'avanço, que m'atanso
a la mort en solitud cercada, i correcta,
il·lustre per a un mateix i pocs més.

Per mesurar el diàmetre del Sol,
necessitarem l'altra Cara de la Lluna.

Per mesurar el diàmetre d'Ell sol,
necessitarem la Galta de la Lluna.

Per mesurar el diàmetre del Dol,
necessitarem el Pinyol d'una Pruna.

Aquells que sabeu com us sento, com em sento,
un escombriaire que tot s'ho queda,
perquè tot forma part de tothom alguna vegada.

Un bomber que ho crema tot.
Cada dia cal començar de nou.
Un ventilador a l'espai.
Un làser sense oxigen.
Una moto sense ales.
Unes ales sense àngel.

Seguiré estant amb vosaltres
i vosaltres en mi.

Ni us atansareu a oferir-me de beure.
Més aviat us faré por
i preferireu no haver de comprendre.
Més val tard que mai, penseu.

Jo dic que quan abans, millor.
Quan el camí és curt
i els recursos de l'ànima limitats,
cal no perdre temps per entendre.

dia 13, novembre del 2005

F F F, C7 C7 C7, Gm Gm F
F, C7, Gm, Am C7

Robert Smith al piano

Pujarem a un gran autocar que ens porti a la ciutat que no fa ni mitja poma.

Al vehicle hi cardarà tant de fred que les cames es congelaran i es desmembraran tot caient per terra, pel seu propi pes. Els braços s'enganxaran al tors. Els dits seran ungles blaves aferrades a un llibre que parla de com exercir influència dins dels dominis de l'infern i els seus diversos anells.

En arribar baixarem a mitges, com cucs espeleotèmics petrificats.

Serem mites que mai van ser vistos i ningú va creure.

Mites que, tot i així, vam devorar com aliment del nostre desassossec.

Un altre món és possible
en
un
altre
món

en
un
alter
mon

Patint penombra

Hi ha un munt de roses damunt del llit.
Algú les deu haver plantat ahir nit.
Petites lloses que escalen murs
com formiguetes,
totes juntes fins a l'infinit.
Seguim el rastre químic fins aquí.
Tampoc ens cal mai gaire sidral.
Estones mortes jaient al balancí.
Tot es gronxa fent l'animal.
Petits deliris servits de bon matí.
A la camèlia li encanta aquest espai.
Menta fresca i un gran romaní.
En farem galetes per sucар amb vi ranci de l'Ordal.
Patint penombra tu t'has despertat
la meva forma seu al teu costat
t'abraça dolça i ara et vas calmant.
No passis pena, continua somiant.

El temps que pesa massa sovint
val més mirar-se'l tot fent-se l'ignorant
i de puntetes baixem dissimulant
que esperi sol a l'ombra de les mimoses tot dormint.

Exterior. Tarda

Una nena juga al carrer pintant capses de cartó monocromes. Un vianant se li acosta.

Li pregunta si vol que li vagi a buscar més colors.

Per què? Respon la criatura.

Així serà més divertit. Diu l'home.

Ja m'estic divertint senyor. Tingui vostè un bon dia.

L'home queda perplex, sense saber-se, tot dient no més que:

Bon dia, bon dia.

James Joyce guarda la roba abans de la tempesta.

Escriure més sovint...

sobre qui em roba l'ombra. Pensa.

Estimar d'arrel pura.
Estimar d'arrel.
Estimar d'arrencar i perdre.
Estimar d'arrencar i sembrar, de valorar i plorar.
T'estimo com llenço el plor de perdre't.
T'estimo com arrenco el plor, i perdo.
T'estimo com guanyo, venço, venero i trencó.
tot el que m'ensenyes a estimar.

dia 11, agost del 2023, matinada.

APUNTAIRES

En John Lennon, Bill Murray, Andy Warhol, Kirk Douglas, una legió d'icones i una ànima de David Bowie assedegat o famèlic, es van passant el relleu en aquest llibre limítrof. Uns textos amb solera literària, *saudade* i vida quotidiana arxivada en polaroids o en retalls escapçats de premsa exòtica. Aquest és el llibre que ens presenta l'Agustí Busom, qui ha exercit de músic llargs anys, i ara ho fa amb pàgines. Apuntant aires diversos, i anant sempre a les mateixes fonts, les primigènies.

Un recorregut pel principi dels principis, i el començament dels començaments.

Press Play. Iniciar.

Pau Gener Galin

9 788412 977400

Tushita edicions

QUARTERES_21